

Дамян Дамянов

Случайна страница,
попаднала не на мястото си

Дотук като че ли свършват мъртвите и започват живите. Но само тия ли са майсторите, които са ме омагьосвали със словото си? Не, разбира се! Много повече са те, свидните на сърцето ми. Десетки са, стотици са, безброй са. Поети и белетристи. Весели и тъжни. Наши и чужди. Съвременни и стари. Мъртви и живи. Чет нямат. Кой е големият между тях и кой – малкият? Кой – великият и кой – незначителният? Това може да каже само времето...

Големият е може би вече мъртъв, жив или пък още нероден. Многовярно е „Предсказанието“ на Павел Матев:

Ще се яви една комета,
голям поет ще се роди.
И той от днешните поети
ще вземе по един мотив.
Ще ги вплете във пъстра гама
с необичайна простота.
И ще узнаем удивени,
че тук, където сме родени,
светът е много по-богат...

Някой друг или пак този поет, не помня, бе казал, че може би „големият е между нас“! И това е самата истина! Никой не знае кого ще възкреси и кого ще погребее времето.

Искам да назова това време с хиляди имена. На поети и на разказвачи, на българи и на небългари, на хора, чието слово ме е възвисявало и трогвало, учило и заклевало. Но не смея. Все някого ще забравя, все нечие име ще пропусна.

Затова ще затворя тази част от книгата си само с две имена. Имената на тези, които са ми дали най-много през последните десет години. Два върха. Единият – в поезията, другият – в белетристиката: Атанас Далчев и Константин Константинов.

Благодаря ви, незабравими мои!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Публикация

Дамян Дамянов. „Живей така, че...“ – април-декември 1968 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8721>]